

Ngày 17 tháng 3 năm 2025

Gia-cơ 3:5-6

Chủ đề: *Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy.*

Trọng tâm: Khi nói đến cái lưỡi, là nói đến một chi thể rất nhỏ trong thân thể của loài người (cũng như các loài động vật có lưỡi), nhưng rất quan trọng liên quan đến sự sống của cả thân thể, cùng liên quan đến sự sống của muôn vật có tai dùng để nghe. Trong giá trị quan trọng thuộc linh được coi là cánh tay, bao gồm bàn tay để sử dụng đủ mọi thứ dụng cụ liên quan đến sự sống của linh hồn loài người, nếu cái lưỡi đó bị cầm buộc bởi quyền lực của sự tối tăm, thì sự chết sẽ bao trùm hết thảy muôn vật (nếu vật nào không được sự sáng thật của Đức Chúa Trời bảo vệ). Nhưng nếu cái lưỡi đó được cai trị bởi sự sáng thật, là sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thì những lời được phát ra từ cái lưỡi đó sẽ đem lại sự chữa lành, bảo vệ và duy trì sự sống cho vật nào đã tiếp nhận các lời đó. Cái lưỡi của loài người đã vì cơ tội lỗi của A-đam (người thứ nhất) mà bị sự rửa sả cai trị, nên dù người ta có muốn nói được những lời của sự sáng, là sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thì tự cái lưỡi đó không thể nói được, vì thân thể của người ấy đang bị ma quỷ cầm buộc. Không phải vì người nào đã cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của cuộc đời mình, thì người ấy sẽ nói được Lời hằng sống của Đức Chúa Trời, mà chính cái Tai của người ấy và cũng là tấm lòng của người ấy phải nghe Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời và linh hồn của người ấy phải trở dậy đánh trận với bản ngã của xác thịt mình bắt phải phục Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời. Người ấy phải ăn năn mọi tội lỗi, phải có kết quả xứng đáng với sự ăn năn đó và Đức Thánh Linh biết rõ mọi sự đó sẽ làm chứng cho người ấy ở trước mặt Đức Chúa Trời và nếu Đức Chúa Trời tha thứ cho người ấy, thì linh hồn người ấy mới nghe được và hiểu được ý nghĩa của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời và linh hồn người ấy sẽ được sanh lại, nếu linh hồn nhận biết trách nhiệm của mình, là phải vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời. Chỉ khi nào cái tai của người ta được Đức Thánh Linh sờ tai, ấn chứng cho và người đó phải biết canh giữ cái tai của mình (vì là cửa ngõ của linh hồn) biết các lời nào là đến từ Đức Thánh Linh và lời nào đến từ xác thịt và ma quỷ, vì đức tin của người ta chỉ được phục hồi và gây dựng bằng Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mà thôi. Cái lưỡi của người ta sẽ nói ra mọi lời được cai trị bởi linh hồn, tức là người bề trong được tái sanh bởi quyền phép của Đức Thánh Linh và của Lẽ thật, vì các lời đó thuộc về sự sống và sự sáng sẽ bảo vệ, nuôi dưỡng linh hồn. Vì Đức Chúa Trời sẽ đãi người ta tùy theo các lời mà Ngài đã nghe người ta nói, nên người tin Chúa phải tỉnh thức về sự nghe của mình, vì có liên quan đến các lời mà lưỡi của người ta sẽ nói ra. Lời người ta sẽ là lửa thánh của Nước Đức Chúa Trời hoặc là lửa của sự phá huỷ, hoặc của sự chết bởi các lời mà lưỡi của người ta sẽ nói ra.
Kinh-Thánh tham khảo: Sáng thế ký 3; Sáng thế ký 18; Dân số ký 14; Lu-ca 8;

Ngày 18 tháng 3 năm 2025

Gia-cơ 3:7-8

Chủ đề: *Hết thấy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: dẫy dẫy những chất độc giết chết.*

Trọng tâm: Rất nhiều người tin Chúa đã không để ý đến mối liên quan giữa cái tai và cái lưỡi của mình, vì đứa trẻ sẽ nghe và nói theo các lời nó được nghe, mà không phân biệt ngôn ngữ đó có phải là quốc tịch mà nó thuộc về hay không. Rất nhiều người tin Chúa nghe lời của các giáo sư giả, tiên tri giả và họ tin các lời đó rồi họ nói lại các lời giả dối đó mà không biết rằng, linh hồn của họ sẽ hư mất đời đời. Đức Chúa Trời là Đấng công bình và Ngài biết rõ linh hồn của muôn dân trên đất này (được gọi là loài người) đều đã được ban cho sự hiểu biết như Đức Chúa Trời. Dù xác thịt của A-đam (thứ nhất) đó phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác và bị sự rửa sả, nhưng linh hồn của A-đam và cả loài người không bị rửa sả, nhưng bị nhốt trong thân thể xác thịt bị rửa sả, khiến nó bị hạn chế, nhưng nó vẫn có quyền và có trách nhiệm phải đánh trận với tâm trí của xác thịt để giữ sự sống mình. Vì người ta chỉ chăm cho sự sống của xác thịt mình mà bỏ qua sự sống của linh hồn, dù miệng người ta nói tin Chúa thì cũng là điều họ muốn xác thịt mình được sống, được phục hạnh, chứ không phải là sống theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Vì người ta tin Chúa qua những lời rao giảng không đúng với Lời hằng sống của Đức Chúa Trời, nên sự người ta giữ thủ tục của sự thờ phượng đó là theo ý của loài người xác thịt, chứ không phải dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Cái lưỡi của người ta dù bề ngoài nói tôn vinh Đức Chúa Trời, nhưng các lời họ nói ra không ích chi, vì Đức Chúa Jêsus Christ đã cảnh cáo người ta rằng: *Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những Lời Ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.* Như vậy, không phải chỉ những lời cay đắng, thù hận, lừa dối... mới được ví như lửa thiêu đốt, mà chính các lời người ta nói về Đức Chúa Jêsus Christ mà không đúng với ý nghĩa của Lẽ thật, không có quyền phép của Đức Thánh Linh, không có sự sáng thật của Nước Đức Chúa Trời, thì các lời đó cũng là điều ác nữa, vì Chúa Jêsus đã cảnh cáo: *Hãy coi chừng tiên tri giả, là những kẻ mang lối chiên đến cùng các người, song bề trong thật là muông sói hay cắn xé. Các người nhờ những trái nó mà nhận biết được. Nào có ai hái trái nho nơi bụi gai, hay là trái vả nơi bụi tật lê? Vậy, hễ cây nào tốt thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu thì sanh trái xấu. Cây tốt chẳng sanh được trái xấu, mà cây xấu cũng chẳng sanh được trái tốt. Hễ cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chụm đi. Ấy vậy, các người nhờ những trái nó mà nhận biết được. Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha Ta ở trên trời mà thôi.* Người ta phải chịu trách nhiệm về các lời mà mình sẽ nói ra ở trước mặt Đức Chúa Trời, nên người tin Chúa phải cẩn thận về cách mình nghe, vì linh hồn chúng ta là thuộc về Đức Chúa Trời và Danh Chúa ở trên chúng ta.
Kinh-Thánh tham khảo: Gióp 42; Ê-sai 28; Ma-thi-ơ 7;

Ngày 19 tháng 3 năm 2025

Gia-cơ 3:9-10

Chủ đề: *Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy.*

Trọng tâm: Chúng ta đang thờ phượng Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng Lẽ thật, vậy nên chúng ta phải nhận biết quyền phép của lời nói, không phải như cách người ta nói trong thế gian, vì mọi người chúng ta đều biết lời nào là dữ và lời nào là lành và thế gian người ta cũng dạy các con trẻ biết nói lời tốt lành và trong xác thịt, tai của mọi người đều muốn nghe những lời dễ chịu, ngọt ngào và lịch sự. Nhưng Chúa muốn chúng ta nói về quyền năng của lời nói có ích lợi cho sự sống của những người nào nghe đến. Người ta thích nói các lời đua nịnh để được lòng người khác vì có sự toan tính trong các lời đó. Lời Chúa có chép: *Môi miệng sốt sắng và lòng độc ác, khác nào bình gốm bọc vàng bạc pha. Kẻ nào ghen ghét, dùng môi miệng nói giả đò, nhưng trong lòng nó nuôi sự gian lận; Khi nó nói ngọt nhạt, thì chớ tin; Vì trong lòng nó có bầy sự gốm ghê. Dầu sự ghen ghét ẩn giấu trong tuồng giả bộ, sự gian ác nó sẽ bị lộ ra nơi hội chúng. Ai đào hầm sẽ té xuống đó; Kẻ nào lăn đá, đá sẽ trở về lại nó.* Người tin Chúa phải nhận biết sự cai trị công bình của Đức Chúa Trời, vì trong lòng đầy dẫy, thì miệng nói ra, nên chúng ta phải tiếp nhận và lưu giữ trong lòng mình Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, vì là sự sáng cho linh hồn của chúng ta. Nên khi chúng ta sử dụng môi miệng mình để giao tiếp, để làm công việc, thì chúng ta có lời của sự sống nói ra và khi chúng ta nói, ấy là chúng ta nói theo ngôn ngữ của sự sống, vì sự sống là sự sáng của loài người, khi được nói ra, có quyền phép áp chế sự tối tăm. Khi chúng ta nói lời của sự sống thì chúng ta sẽ nhận biết giá trị của lời mà nhận biết người mà chúng ta đang nói với đó là ai ở trước mặt Đức Chúa Trời, vì sự tối tăm không thể đến gần sự sáng. Nhờ đó mà chúng ta được bảo vệ bởi sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời và ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va nơi linh hồn của chúng ta sẽ được thấp sáng.
Kinh-Thánh tham khảo: Châm ngôn 26; Giảng 1; 2 Cô-rinh-tô 6; 1 Giảng 1;

Chủ đề: *Có lẽ nào một cái suối kia, dòng một mạch mà ra cả nước ngọt và nước đắng sao? Hỡi anh em, cây vả có ra trái ô-li-ve được, cây nho có ra trái và được chắt? Mạch nước mặn cũng không có thể chảy ra nước ngọt được nữa.*

Trọng tâm: Chúng ta đang học và suy gẫm Lời Chúa, không phải chỉ để thuộc, mà là để hiểu biết chân giá trị của Lời Đức Chúa Trời và Đức Thánh Linh sẽ ghi tạc những Lời mà lòng chúng ta yêu mến đó nơi linh hồn của chúng ta, vì là ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va. Lời Chúa có chép: *Khá cẩn thận giữ tâm lòng của con hơn hết, vì các nguồn sự sống do nơi nó mà ra. Con hãy dẹp ra sự gian tà của miệng, và bỏ cách xa con sự giả dối của môi. Mắt con hãy ngó ngay trước mặt, và mí mắt con khá xem thẳng trước mặt con. Hãy ban bằng cái nẻo của chân con đi, và lập cho vững vàng các đường lối con, chớ xây qua bên hữu hay bên tả; Hãy đời chân con khỏi sự ác.* Bàn chân là bóng về tâm trí của chúng ta, là nơi tiếp nhận sự dắt dẫn của Đức Thánh Linh hành động qua linh hồn của mỗi người chúng ta. Chúng ta không cần phải nhớ lời nào là dữ, là ác, nhưng hãy luôn nhớ Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Vì khi linh hồn chúng ta cai trị xác thịt mình, thì nó cần năng lượng, mà năng lượng đó là sự sáng thật của Lời Chúa và qua linh hồn mà tâm trí của chúng ta biết chọn đúng những lời hiệp với Lẽ thật để nói, vì dù những người được nghe lời chúng ta nói các lời đó chưa tin Chúa, nhưng tại nơi linh hồn của họ vốn có sự sáng của Đức Chúa Trời, sẽ được kích hoạt bởi sự sáng trong lời chúng ta nói, khiến họ hiểu được ý chúng ta nói và như vậy, chúng ta không chỉ nói, trả lời người ta, mà còn truyền sự sáng thật của Nước Đức Chúa Trời cho họ nữa và linh hồn họ sẽ được sự sáng thật soi vào mà thêm sức cho linh hồn đó nữa. Việc chúng ta làm không phải là truyền giáo, mà là sự làm chứng thật, chúng ta thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ. Các lời đó sẽ bảo vệ và thêm sức cho chúng ta, cùng ngăn trở và xua đuổi quyền lực tối tăm đang ẩn náu trong những người mà chúng ta nói chuyện với. Chúng ta hãy nhìn chăm vào chức vụ mà Chúa Jêsus đã làm khi Ngài bước trên đất này, các Lời Ngài nói đều là Lời của sự sống đời đời và ngay cả khi Chúa Jêsus quả trách người ta, thì Lời Ngài nói cũng có sự sáng trong đó, mục đích là để nhắc nhở, cáo trách linh hồn những người đang đối diện với Ngài khi đó. Như vậy, trong bất cứ hoàn cảnh thế nào, trong các lời chúng ta sẽ nói ra phải có sự sáng, vì đó là ý Chúa muốn, như chính Chúa Jêsus đã làm điều này trong các công việc của Ngài làm ra trên đất, hoặc khi nói chuyện với các môn đồ của Ngài, dù các lời Ngài đã nói đó nghe như bình thường, nhưng Chúa Jêsus thì nói với họ rằng: *Ấy là thần linh làm cho sống, xác thật chẳng ích chi. Những Lời Ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.* Nghĩa là: Dù các Lời Ngài đã nói như người thường, nhưng nhờ Đức Thánh Linh mà chúng ta sẽ hiểu đó là những sự mạch bảo của Chúa mà chúng ta biết Lẽ thật Kinh-Thánh tham khảo: Châm ngôn 4; Giảng 6; Giảng 16;

Chủ đề: *Trong anh em có người nào khôn ngoan thông sáng chăng: Hãy lấy cách ăn ở tốt của mình mà bày tỏ việc mình làm bởi khôn ngoan nhu mì mà ra. Nhưng nếu anh em có sự ghen tương cay đắng và sự tranh cạnh trong lòng mình, thì chớ khoe mình và nói dối nghịch cùng lẽ thật. Sự khôn ngoan đó không phải từ trên mà xuống đâu; trái lại, nó thuộc về đất, về xác thịt và về ma quỷ.*

Trọng tâm: Chữ *khôn ngoan* được chép đây nói về sự hiểu biết về Tin-Lành của Đức Chúa Trời qua những sự được tỏ ra bởi các sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ. Tại đây, sứ đồ Gia-cơ nhắc nhở những người cho mình là có sự khôn ngoan phải được chứng minh bằng quyền phép của Lẽ thật thay đổi cuộc đời của mình qua cách ăn nết ở của mình đối với mọi người chung quanh, vì đó là bông trái của sự khôn ngoan. Vì nhiều người tự lập mình làm thầy giảng Tin-Lành, nhưng luôn sống theo bốn tánh của xác thịt hay chết, gây cơ vấp phạm cho người khác, hoặc với những người chưa tin Chúa. Ngày nay thế gian cho rằng đạo Tin-Lành cũng giống như các tôn giáo khác, vì họ không thấy quyền phép của Tin-Lành thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời trong những người tin theo Tin-Lành đó. Lời Chúa đã chép: *Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi, công việc lạ lùng Chúa đã làm, và những tư tưởng của Chúa hướng cùng chúng tôi, thật là nhiều, không thể sắp đặt trước mặt Chúa; Nếu tôi muốn truyền các việc ấy ra, và nói đến, thật lấy làm nhiều quá không đếm được. Chúa không thích đẹp hy sinh hoặc của lễ chay: Chúa đã sở tại tôi. Chúa không coi đời của lễ thiêu hay là của lễ chuộc tội. Bấy giờ tôi nói: Nay tôi đến; Trong quyển sách đã có chép về tôi; Hỡi Đức Chúa Trời tôi, tôi lấy làm vui mừng làm theo ý muốn Chúa, Luật pháp Chúa ở trong lòng tôi.* Ma quỷ tìm đủ mọi cách để khiến người ta quên thân phận thật của mình, là con của Đức Chúa Trời, thay vào đó là khoe mình đã tin Chúa lâu năm, trung tín nhóm thờ phượng, khoe mình về sự thuộc Lời Chúa chép trong Kinh-Thánh, nhưng chối bỏ Lẽ thật, coi thường những sự ban cho của Đức Thánh Linh, ganh tỵ với những người được ơn của Đức Thánh Linh. Họ khoe mình là thành viên của Hội-Thánh này, hoặc của hệ phái này, hệ phái kia, mà bỏ qua sự tìm kiếm Lẽ thật và sự nên thánh bởi quyền phép của Đức Thánh Linh và của Lẽ thật. Khi ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va nơi linh hồn họ không được thấp sáng bằng Lẽ thật, thì tâm trí của những người đó trở nên tối tăm, trở lại con người cũ, dù họ vẫn nhóm lại làm thủ tục của sự thờ phượng, nhưng họ không biết thờ phượng thật có ý nghĩa như thế nào ở trước mặt Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus đã phán: *Hễ ai có các điều răn của Ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến Ta. người nào yêu mến Ta sẽ được Cha Ta yêu lại, Ta cũng yêu người và tỏ cho người biết Ta.* Các môn đồ của Chúa Jêsus đã không nhận biết Chúa Jêsus là Đấng Christ, cho tới khi Ngài quả trách và giải nghĩa cho họ. Người nào nghe Lời Chúa mà không vui mừng, người ấy chưa yêu mến Chúa Kinh-Thánh tham khảo: Thi-Thiên 40; Giảng 15; Giảng 21;

Chủ đề: *Nhưng sự khôn ngoan từ trên mà xuống thì trước hết là thanh sạch, sau lại hòa thuận, tiết độ, nhu mì, đầy đầy lòng thương xót và bông trái lành, không có sự hai lòng và giả hình. Và bông trái của điều công bình thì gieo trong sự hòa bình, cho những kẻ nào làm sự hòa bình vậy.*

Trọng tâm: Người khôn ngoan là người nhận biết trách nhiệm về thân phận thật của mình ở trước mặt Đức Chúa Trời và vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời. Nếu ai là người khôn ngoan, thì người ấy phải biết Đức Chúa Trời là Đấng thánh, là Đấng Biết và Làm Chứng, Ngài không coi kẻ có tội là vô tội. Ngài làm cho Lời của Ngài được tôn cao hơn cả Danh thánh Ngài, và người ấy phải vâng phục hoàn toàn vào các mạng lệnh của Đức Chúa Trời trên cuộc đời của mình. Người ấy phải biết mình là ai và Kinh-Thánh chép gì về thân phận mình. Dù bạn là ai mặc dầu, thì bạn cũng phải phục tùng sự chỉ định của Đức Chúa Trời và bạn không có quyền so sánh mình với ai khác, nhưng chính mạng lệnh của Đức Chúa Trời đã chép về bạn. Dù đạo đức, tài năng, trình độ của xác thịt bạn là thế nào, thì điều đó không có giá trị gì ở trước mặt Đức Chúa Trời, vì những sự bạn có đó là thuộc về xác thịt hay chết, chứ không phải là những sự thuộc về sự sống của linh hồn do Đức Chúa Trời tạo nên. Mọi sự bạn làm trong xác thịt đó là bằng chứng về tình trạng của linh hồn trước các tiêu chuẩn mà Lời Đức Chúa Trời đã chép về bạn. Hết thấy những sự mà bạn đã tạo cho xác thịt mình đó không có giá trị gì trong Nước Đức Chúa Trời và những sự mà người ta gọi là thông minh, đẹp đẽ của xác thịt đó chỉ là chiếc áo nơ như nhớp ở trước mặt Đức Chúa Trời mà thôi, vì những sự mà thế gian đã thần tượng và theo đuổi đã hãm ép Nước Đức Chúa Trời trên linh hồn của những người tin Chúa mà không biết Lẽ thật. Đức Chúa Jêsus đã phán về điều mà mọi người tin Chúa phải làm, đó là: *Đức Chúa Jêsus bên phán cùng môn đồ rằng: Nếu ai muốn theo Ta, thì phải liêu mình, vác thập tự giá mình mà theo Ta. Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có Ta mà mất sự sống mình thì sẽ được lại. Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh hồn mình lại?* Nếu bạn không nhờ quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời để tái sanh linh hồn mình, thì mọi sự thuộc về xác thịt mà bạn có và khoe mình đó sẽ hãm ép Nước Đức Chúa Trời trên cuộc đời của bạn vậy. Kinh-Thánh tham khảo: Ma-thi-ơ 16; Mác 8; 2 Cô-rinh-tô 12;